

Otomobil

– MESUT ÇİFTÇİ · 18 Ağustos 2014

Bir otomobil almak kolay bir iş değildir. İşin maddi boyutundan, yüksek vergilerden bahsetmiyorum elbette. Değınmek istediğım nokta tercih süreciyle alakalı. Öncelikle insan sıfır kilometre bir otomobil mi almalı ikinci el bir otomobil mi almalı ona karar vermeli. İşte bu merhalede ikinci el bir otomobil mi almaya karar verdin? Yandın gittin arkadaş. Bu konu da o kadar çok bilgi kirliliğı var ki.

Öncelikle tercih edilecek otomobilin markası ne olacak, modeli ne olacak, kilometresi ne olacak, özellikleri ne olacak, boyutları ne olacak? Bitti mi? Bitmedi. Kazası var mı? Boyası var mı? Değışen parçası var mı? Haydi değışen parçası var diyelim; orijinal parçasıyla mı değışmiş, yan sanayide üretilen parçasıyla mı? Bitti mi? Biter mi hiç anam babam biter mi? Vergi borcu var mı? Kayıtları tam mı? Muayenesi var mı? Kaç yılında trafiğe çıkmış? Hangi şehirlerde kullanılmış? Uzun yol mu daha çok yapmış, şehir içi mi? Peki, motorundan ne haber? Bilgisayarlı motor testine sokulmuş mu? Üniversite sınavına bu şekilde çalışsaydık sanırım puan sıralamasında zirveyi zorlardık. Zira ben çoktan seçmeli sınav şeklini ilk defa üniversite sınavında gördüm. Peki, tüm bunları hallettiğimizi farz edelim. İşimiz nihayete erdi mi? Elbette ermedi bu kez de olayın başından beri zebella gibi zihnimizin başında dikilen eş dost tavsiyesiyle karşı karşıya geliriz.

- Şu marka araçların güvenlik testi yapılmamış, şu marka araçların yapılmış.
- Şu marka aracın tamponunda plastik var.
- Şu aracın iç dizaynı eksik.
- Şu aracın bagajı küçük.
- Şu araç çok yakıyor.
- Şu araç yokuş tırmanamıyor.
- Bu marka en iyisi ama pazarı yok.
- Şu marka kötü ama alıcısı çok.
- Bunun burası böyle
- Şunun şurası şöyle.

Söz konusu otomobil olunca her nedense herkesin söyleyecek birkaç cümlesi vardır. Ben şimdiye kadar ben otomobillerden anlamam, bilmiyorum diyenine rastlamadım. Tüm bu baskılara göğüs gerdin ve otomobilini aldın diyelim. Bitt mi güzel kardeşim? Elbette bitmedi. Bu kez de eşin dostun şu yorumları yapar;

- Tüh be neden sormuyorsun? İnsan hiç o marka otomobili alır mı? Tam bir fıysko.
- Çak pahaliya almışsın bilader, haberim olsaydı yarı fiyatına sana daha temiz otomobil bulurdum ben.
- O para o otomobile verilir mi be?
- Kesin kazası var bu otomobilin bak, kaput çizgileri paralel değıl.
- Bunun motoru yağ kaçırıyor kesin bir rektefeye sokarsın artık.
- Otomobil iyi hoş da bunun büyük bakımı gelmiş.

- Ben olsam bu otomobile beş kuruş vermezdim.
- Yol tutuşu berbat.
- Güvenlik testine bile sokmamışlar
- Yaramaz
- Kilometresi çok yüksek.
- Çok yakar bunlar
- Bunun bir model üstünü alsaydın onlar daha çok tutuluyor.
- İyi hoş almışsın da bunu satamazsın ki bilader.

Uzar gider bu sohbetler, muhabbetler. Başıma geldiği için yazıyorum. Milletın ağızı torba değil ki büzesin arkadaş. Almak bu kadar zorken elbette satmak da bu kadar kolay değil. Alıcı inciğini cinciğini sorar. Çünkü eşi dostu ona böyle öğütlemiştir. Galeriye götürürsün sana öldüm fiyatı verir. Bu memlekette otomobil alınıp satılmaz arkadaşım.

Vergiler ise için başka bir trajik komik boyutu. Bir malın üretim maliyetinden daha yüksek vergi mi olur ya? Şimdi biz kendimize bir otomobil aldığımızda aynı zamanda devlete de üç otomobil almış oluyoruz. Bunu ben bizzat araştırdım. Ünlü bir markanın Avrupa pazarından fabrika çıkış ve teslim fiyatı yirmi beş bin avro. Aynı otomobil benim güzel ülkem de yüz bin avro. Peki, bu kadar la bitti mi? Elbette bitmedi. Her altı ayda da otomobilin markasına, modeline, motor hacmine göre vergi verirsın. Bir otomobil parası kadar vergi veren tanıdıklarım var senede. Peki, bitti mi? Biter mi güzel kardeşim, biter mi? Bunun her sene zorunlu sigortası var, muayene harcı var, var oğlu var. Sonra Özel tüketim vergisi var, Trt payı var. Var babam var.

Bu memlekette otomobil almak zor iş güzel kardeşim. Sıfır kilometre otomobil almaya karar verenler kurtuldum sanmasınlar. Aynı merhalelerin taşlı yollarında onlarda yorulacaklar.